

Érkezett: 2012. ÁPR. 19

22-68/2012 szám Mell.:
Kövér

Tisztelt Olvasó!

Hadd mutassam be a Pusztai Tüze Öreg Puszta Kiszombori Hagyományörző Egyesületét hevenyészött összefoglalómban!

Az enyhe éjszakában a hold még nem kelt föl a Maros völgye fölött. Az égboltozat nem is világította mög a pusztát. A szűrös szemű csillagok ragyogtak csak távolian, de azért elég közel ahhoz, hogy mindannyian egy parányi fény felé fordulhassanak. Oda, ahol az **Öreg Puszta Tüze** égött, közel s távol az egyetlen fény a rónán.

A tüzet fiatalok és öregök népes csoportja ülte körül és várta, hogy az Öreg Puszta kántálni kezdje az évente egyszer felcsendülő hadi énekét:

**Hogyha szól az Öreg Puszta
Kürtje, ki-ki üljön lóra,
Üvöltsön a nyílhullásba
Magyar hadak kiáltása:
Huj rá, Puszta Tüze!**

**Nyest subája, vas ümögje,
Karvalyszárnyas a süvögje,
Aranyfokú a baltája,
Tiszta ezüst a szakállá-
Huj rá, Puszta Tüze!**

**Sátra körül őrtüzekből
Csillagos az égbolt alja,
Ahány kopjás elportyázgat
Künn a pusztán őt uralja,
Huj rá, Puszta Tüze!**

**Haragjától szikrát hánya
Földült házak gerendája,
Áldomásán a kupája
Leölt vitéz koponyája.
Huj rá, Puszta Tüze!**

A magyar nép igen szöröncsés, mert a világon egyedülálló művészettel, kézművességgel, formavilággal, zenével, mondákkal, és harcművészettel dicsekedhet. Ezek az értékek mindön segítség nélkül is fennmaradnának a vászonba kötött világ utolsó szívdobbanásáig, hisz olyan szépek mintha ezüsttel, arannyal szőtték volna őket gyémántos keszkenőre. Mi mégis úgy döntöttünk, hogy az Öreg Puszta tüze mellé kuporodunk, és tisztólettel örökítjük át ezen kincsöket az arra fogékony népeknek, lögyenek bár kicsik, vagy éltesebb korúak.

Az ezredforduló után találkozott egypár jó szándékú embör akarata, és szenvedélye a különböző múltunkkal foglalkozó rendezvényök során. Hosszas előkészületek végén baráti körként indítottuk útjára szándékunkat, hogy a honfoglalás kori értékeinket gyakorlati módon is bemutassuk mindön érdeklődőnek a magunk szerény lehetőségeivel. Az már az első pillanatban nyilvánvaló volt, hogy nem egy megközelíthetetlen belső kört akarunk képviselni, hanem minél szélősebb réteget mögszólítva érdeklődést kívánunk kelteni eleink viselt dolgaival kapcsolatban.

AszVek.

Ezön szándékaink természetesen kompromisszumokkal jártak, hiszen saját felszerelésünket bocsátottuk az úgynevezött laikusok röndölközésére, akik embörösen mög is „gyilkolták” féltött fölszerelésünket az íjainkon köröszkül, az ostorainkon át, egészen a viseletünkig. Eleink szakrális és mindennapi életét is leegyszerűsítve voltunk kénytelenök bemutatni, (pedig órákat tudnánk beszélni róla), mert az érdeklődök az eszközhasználat irányába mutattak nagyobb érdeklődést, érthető módon.

Fogyóeszközeink pótlását saját erőből oldottuk mög, a hulladék vas gyűjtéstől, a szalmabálázásig, mindön trükk bevetésével, de nem éreztük tehörnek, mert egyre több rendezvényre hívtak bemutatót tartani a környező településökre is. Hírünk futott, de féltött íjaink kezdtek romlani. Fölszerelésünk egyre kopott. Szerény anyagi lehetőségeink bővítése érdekében döntöttünk az egyesületté válás mellett, ami mög is valósult 2011. márciusában. Pályázati pénzőket remélünk nyerni, és a felajánlott 1 %- okat is fel tudjuk használni támogatóink jóvoltából. Így az egyesület eszköztára bővül, és karbantartásuk is egyszerűbbé válik.

Immáron három alkalommal röndöztünk önálló íjászversenyt, ahol nem csak a versenyözni vágyök és hagyományörző egyesületök voltak möghívva, hanem minden élő embör. A rendezvényeinket számunkra is meglepő módon hatalmas érdeklődés kíserte. Több száz látogatónk volt, és bár mindönkinek nem tudunk mindön ízében mögfelelni, de azt hiszem jó szájjal távozott tölünk mindönki.

Külön öröm számunkra (bár a szülöknek nem biztos) hogy egyre több gyerök vötet magának íjat és karikás ostort. Nem szerénytelenség remélöm, ha azt föltételözöm, hogy ehhez nekünk is van némi közünk. Az idősebb korosztályból is volt szerencsénk biztatást kapni, hiszen negyven-ötven év után fogott újra a kezében sokuk ostort, vagy próbálhatta ki a nálunk hétpróbaként elhíresült régi- majdnem feledésbe merült- népi játékokat. Sokan nálunk tudták unokáiknak mögmutatni, mit is játszottak ök majd egy emberöltövel ezelött. Valószínűleg nem nagy dolgok ezök, söt így leírva talán még faköbb a színük, de nekünk öröm, ha valamit átadhatunk, és ha csak egy embört ki tudunk csalni egy hétvégére a pusztába, régi nomád élet látszatát keltve, már nem hiábavaló a munkánk.

Szoros kapcsolatot ápolunk a Maros völgyében szállást talált nemzetségökkel (Maros Kara Tíz, Bökény Népe, Sas Íjászok), akiktöl sok hasznos dolgot tudunk átvönni. Együttműködési mögállapodást irtunk alá a Kiss Mária Hortensia Honismereti Körrel, mely bimbözö kapcsolatot szépen virágba szökik. Csatlakoztunk a Kiszombori Nyári Fesztivál rendezvénysorozathoz, és a közösségi napokon is színösítjük a palettát egy kis íjásztatással.

Az év során mindön évszakban röndözünk falunkban bemutatókat, ahol az íjhasználaton és egyéb fegyverök mögismertetésén van a hangsúly, és több alkalommal képviseljük nem csak nevünkben, de viselt dolgainkban is Kiszombort távolabbi településökön.

Az olvasótöl a hevenyészött, özös és szükszavú ismertetésért elnézést kérök, de idő hiányában tölem ennyi tellött. Mellékletként csatoltam pár összefoglalót versenyeinkről, valamint egy filmet a legutöbbi rendezvényünkröl.

Az Öreg Isten vezesse léptödöt.
Áldás!

Tóth András
A Pusztá Tüzének Örzöi sajtófelelöse

Kiszombor, 2012. Szelek hava (április) 18.

“Pusztá Tüzének Örzöi”
Kiszombori Hagyományörző
Egyesület
6775 Kiszombor, Kör u. 137.
Adószám: 18206957-1-06

Első kiszombori íjásztalálkozó

Hosszas előkészületek után végre 2009. július 24-25-26-án megvalósult egy nagyszabású terv. Hagyományörző Íjásztalálkozót tartottunk a kiszombori Puszta Tüzének Őrzői rendezésében a töltés mögötti ártérben a bányatavaknál. A helyszín kiválónak bizonyult, vadregényes, embert próbáló íjaspályát sikerült kialakítanunk kemény munkával. Már pénteken este sokan kijöttek a rendezvény helyszínére, hiszen szalonnasütéssel egybekötött „kintalvós bulival” kezdtük az új ünnepét. Szombaton tartottuk a versenyt, ami rendhagyó volt, bárki megmérhette tudását anélkül, hogy komoly tétje lett volna. 35-40 induló volt, köztük nagy örömünkre sok gyermek is. Ősi magyar viseletben érkeztek a legtöbben, ami még látványosabbá, színesebbé tette a találkozót. Szegedi, apátfalvi, makói, vásárhelyi íjászcsapatok neveztek, de sokan kijöttek a kiszomboriak közül is. Az egész falut meghívtuk erre a rendezvényre, azzal a céllal, hogy megismerkedjenek Őseink legkiválóbb fegyverével, a visszacsapó íjjal. A vállalkozó kedvűek dobhattak csatacsillagot, és kelevézt is. A kicsiknek csuzlipályát is felállítottunk, ami jó ötletnek bizonyult, végre nem csak az „ámítógép” előtt ülve lövöldözhetnek a célokra. A megmérettetés után, aki mert, és akart lovagolhatott, sétakocsikázhatott kedvére. A megjelentek éhen, szomjan nem maradtak, mert mindenkit megvendégtünk egy adag finom étellel, ami két hatalmas üstben rotyogott, valamint a három nap alatt folyamatos nyitva tartással büfé is üzemelt. A rendezvény mindenki számára ingyenes volt, és hogy létrejöhetett, azt sok kiszombori ember segítette önzetlenül. A találkozóról mindenki szép emlékekkel jókedvűen távozott, sokan csak vasárnap, mert az éjszakába nyúló beszélgetés után a felállított sátrakban tértek nyugovóra. Reméljük, jövőre ugyanitt találkozhatunk egy örömjászat elejéig.

Második kiszombori íjfesztés

2010. augusztus 13-14-15-én végre újra együvé gyűltünk. Az esztendő nem volt kegyes hozzánk, több alkalommal kellett időpontot és helyszínt változtatnunk az esőzések és belvizek miatt. Ami a végeredményt illeti, megérte a várakozás és munka. A végső helyszín a „Vesztel” tanya területe lett, amit Zubánné Jutka néni bocsátott a rendelkezésünkre. Köszönet érte neki. Nem akarok nagy szavakat használni, de szakrális hangulata is van a területnek, a fene tudja minek (vagy kinek) köszönhetően.

Egyhetes megfeszített munka árán kitakarítottuk, és „meggyönyörűztük” a területet. Az utolsó munkanapon kihelyeztük a célokat és vártuk a vendégeket. Nem kellett csalódnunk. Pénteken a szalonnasütés után rögtönöztünk egy szertartást Őseink szokása szerint, ahol negyvennél több ember állta körül a szertüzet. Azért tartottuk fontosnak a szertartást, mert sokan a jelenlévők közül még nem éltek át hasonló dolgot. Még az is nehéz az első pillanatokban, hogy megfogjuk egy idegen ember kezét, aki a véletlen folytán mellénk kerül a tűz körül létrehozott körben, nemhogy fennhangon mondjuk el a hitvallásunkat Magyarország feltámadásáról. Sokan mondták, hogy megborzongtak a szertartás alatt, és valami megmagyarázhatatlan erőt éreztek maguk körül. Erre azt szeretném mondani, ez volt a célunk. Szombaton, a csata napján számunkra is megdöbbentő létszámban érkeztek az érdeklődők. Rémséget lett rajtunk úrrá, hogy elég lesz-e az ebéd, amit mindenkinek megígértünk. Hála Zombori András szakácsunknak, természetesen senki nem maradt éhen, és rendkívül ízletes lett az eledel ismét.

Olyan szerencsés helyzetben vagyunk, hogy dicsekedhetünk a ténnyel, a verseny alatt Keczel Tamás tanár úr ostorkészítő jóvoltából megcsodálhattunk, és kipróbálhattunk közel ötven karikás ostort, valamint egy kerek, lényegre törő, és tanulságos történeti áttekintést is kaptunk Tamás bácsi tolmácsolásában a magyar karikás ostorok eredetéről. Nagyon köszönjük neki és családjának, hogy megtiszteltek minket jelenlétükkel.

Rác Csaba makói íjász barátunk a mobilkovács felszerelését nem sajnálva a nagy meleg ellenére is befűtötte kohóját, és a helyszínen kovácsolta le az első helyezettek díjait, amelyek csodaszép, mives szikrabetűk voltak. Köszönjük szépen a munkáját, és segítségét.

A jeles nap nem lett volna teljes, ha a Maros Kara Tíz hagyományörző csapat frissen elkészült jurtáját nem csodálhatták volna meg vendégeink. Olyannyira tetszetős és kényelmes hajlék, hogy a gyerekek már pénteken birtokukba vették, és szinte meztelenül birkózó valamint fogócskaversenyeket rendeztek benne, és körülötte.

Szalay Zoltán bácsi és lovascsapata megtisztelte a rendezvényt, és hátslovaikat kihozva lovagoltatták a kicsiket és nagyokat. A meleg idő ellenére vitézül állták a sarat, és szinte egész délután „üzemben” voltak. Nagy öröm számunkra, hogy barátságát élvezhetjük, és ilyen módon járul hozzá, hogy még emlékezetesebb legyen e szép nap.

A verseny, vagy csata (ahogy tetszik) az örömjászat nevében zajlott, nem voltak versenybírák, minden csapat maga választott vezetőt, aki felügyelte a becsületes küzdelmet.

A verseny végén minden gyermek kapott egy oklevelet, amely igazolta, hogy vitézi módon példamutatóan helyt állt a kiszombori csatában.

Az apátfalvi résztvevők talpraesett módon találtak a közelben egy kanálist, ahol a tiszta vízben három napon keresztül fürdöztek. Ők vállalták a kürtös szerepét is, amely hangjával csatába szólítottuk harcosainkat.

A rendezvény ingyenes volt minden vendégnek és résztvevőnek. A Puszta Tüzének Őrzői köszönik a megjelenteknek az érdeklődést, és reméljük, hogy jövőre azok is ijakkal érkeznek, akik most csak kíváncsiságból jöttek megtekinteni Őseink fegyverzetének-e szerény bemutatóját.

Harmadik kiszombori íjásztalálkozó

Immáron harmadik alkalommal került megrendezésre a Puszta Tüzének Őrzői Kiszombori Hagyományörző Egyesület szervezésében a lassan hagyományosnak tekinthető íjásztalálkozó. Kiszombor külterületén, a Vesztel tanyaként is ismert magánterületen zajlottak az események. A helyszín kiválóan bizonyult. Amellett, hogy rendkívüli hangulata van, még egy kis szakrális „íz” is keveredik a vadregényes környezetbe. Az íjászpályát családiasra terveztük, hogy az ifjú harcosok is végigküzdhessék. Magyarorságnak történetével kapcsolatos tesztkérdésekkel is lemérhették tudásukat a résztvevők Péntek délután vette kezdetét az új ünnepe, egy őseink szokása szerinti szertartással a tűz körül. Már itt kiderült, hogy sok látogatója lesz a majd kétnapos rendezvénynek, mert máris közel hetvenen álltunk a szertűz körül, pedig ez csak a kezdet volt. Ezt követően ismerkedési estét tartottunk, szalonnasütéssel színesítve a jeles eseményt. Talán titok, talán nem, de a szilaj harcosok csata előtti esti szokásait (itt értse mindenki, ahogy gondolom) is görcső alá vehették azok, akik úgy döntöttek, hogy kint alszanak a központi helyen felállított magyar jurtában vagy magukkal hozott sátraikban. Már péntek este egy igazi vitézi táborhelyként festett a helyszín, annyian döntöttek a szabad ég alatt hálás mellett.

Másnap, szombaton reggel kilenc órától hirdettük meg a nap legfontosabb eseményét, a versenyt. A Puszta Tüzének Őrzői inkább a családias hangulatra és a jókedvű szórakozásra helyezte a hangsúlyt, hisz nem az íjásznak kell megfeszülnie, hanem az íjnak. Ezek alapján az egész család együtt indulhat a megmérettetésre, saját becsületükre bízva a célok leküzdésekor elért pontok felírását a nevezési lapjukra. Büszkén mondhatjuk, soha csalást nem tapasztaltunk. A verseny előtt fegyverszemlét és fegyverszentelést tartottunk, mert nem indulhat csatába magyar harcos anélkül, hogy az Öreg Isten áldását ne kérné. Valamennyi induló teljesítette a feladatot, az ellent megfutamtítottuk, és a pontok összeszámolása után gyermek-, felnőtt-, és női kategóriában is sor került az eredményhirdetésre. A legjobbak szép és hasznos ajándékokat kaptak, amelyeket túlnyomórészt magunk készítettünk.

Valójában senki nem ment haza üres kézzel, hiszen minden induló névre szóló oklevelet kapott. Sőt, egy civil felajánlásból a legidősebb versenyzőnk egy bográcscsal is gazdagabb lett. A rendezvényre természetesen az egész falut meghívtuk, azzal a céllal, hogy megismerkedjenek Őseink legkiválóbb fegyverével, a visszacsapó íjjal. A vállalkozó kedvűek dobhattak csatacsillagot és kelevézt is. A verseny után bárki sétakocsikázhatott kedvére. A megjelentek éhen- szomjan nem maradtak, mert mindenkit megvendégeltünk egy adag finom étellel, ami három hatalmas üstben rotyogott, valamint a három nap alatt folyamatos nyitva tartással büfé is üzemelt. A rendezvény mindenki számára ingyenes volt, és hogy létrejöhetett, azt sok jólelkű kiszombori embernek köszönhető.

A találkozóról mindenki szép emlékekkel, jókedvűen távozott, sokan csak vasárnap, mert az éjszakába nyúló beszélgetés után a felállított sátrakban tértek nyugovóra. Reméljük, jövőre ugyanitt találkozhatunk egy örömjászat elejéig.

Tóth András krónikás